

AREGCEL

Ára 20 fillér

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
VI. KERÜLET, TERÉZ-KÖRUT 52. SZÁM

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
TELEFON: AUTOMATA 278-82 ÉS 278-83

MEGJELENIK MINDEN HÉTFŐN REGGEL

FELELŐS SZERKESZTŐ: LÁZÁR MIKLÓS

Előfizetési ár (csak vidékre) egy negyed
évre 240 pengő. Egyes szám ára 30 Groschen
4 dinár, 120 lira, 2 francia frank, 10 lei

TELEFONOK VASÁRNAP DELUTÁNTÓL
REGGELIG: JOZSEF 303-30, JOZSEF 310-16

X. évfolyam

Budapest, 1931 augusztus 10

32. szám

Hitlerék, Huggenbergék és a kommunisták csufosan megbuktak a vasárnapi népszavazáson

Megszilárdult a Brüning-kormány helyzete, mert az összes szavazóknak csupán 36.8%-a szavazott a szélsőséges pártok mellett

Páris és London nagy örömmel fogadta a berlini eredményt, amelytől remélik, hogy átsegíti Európát a politikai válság mélypontján

Berlin, augusztus 9.

(A Reggel tudósítójának telefonjelentése.) Egész Németország, sőt egész Európa és a világ izgalmas és feszült érdeklődése mellett folyt le vasárnap a porosz népszavazás, amely nemcsak a porosz tartományi gyűlés fölvezetéséről döntött, hanem eldöntötte azt a kérdést is, hogy a szélsőséges jobb- és baloldali pártok olyan erőbirtokra tettek-e szert, amely veszélyezteti a Brüning-kormány helyzetét és ezzel kockáztatja a külföldnek a német politikai viszonyok stabilitása felől való kedvező véleményét és Németország iránti bizalmát. Ez a mérkőzés, amelyhez Hitlerék és Huggenbergék a kommunistákkal szövetkeztek,

a szélsőséges pártok csunya vereségével végződött.

Este 11 órakor hirdették ki a népszavazás eredményét, amelynek során

26,600,000 választásra jogosult polgár közül

Huggenberg,
a német nemzeti párt
elnöke

Braun Ottó,
Poroszország szociál-
demokrata miniszter-
elnöke

9,793,328-an, vagyis a választóknak csupán 36.8 százaléka szavazott igennel.

A népszavazás Berlin külső képét alig változtatta meg, még a szavazóhelyiségek közelében sem mutatkozott az az élénkség, amely a birodalmi gyűlési és tartománygyűlési választásokat olyan izgalmassá tette. A vasár-

napra virradó éjszaka megjelentek ugyan Berlin utcáin a kommunisták hírhedt fal-mázoló csapatai és

a házak falait óriási vörös fölírásokkal csufították el.

A birodalmi lobogószövetség tagjai szombat este még egy utolsó fölvonulást akartak tartani, hogy tüntessenek a népszavazás ellen, természetesen a rendőrség ezt sem engedélyezte. A rendőrség hivatalos jelentése szerint

este 8 óráig sehol nem került komolyabb rendezavarásra sor és a népszavazás nyugodtan folyt le.

Szombat estétől vasárnap estig összesen 56 őrizetbevétel történt, kisebb rendőri kihágások miatt. A délutáni órákban a szavazóhelyiségek előtt kisebb csoportosulások voltak, acélsikamosok, nemzeti szocialisták, kommunisták kíváncsisággal gyűltek össze, hogy meggyőződjenek a népszavazásban való részvétel fokáról. A rendőrorjáratok megjelenésére ezek a csoportosulások is megszűntek.

12.000 főnyi, riadókézsültségben levő rendőregénység

sűrű járőrökben cirkált az utcákon. Föltűnő volt, hogy a munkásnegyedekben is nagy csönd honolt és a szavazóhelyiségek időnként egészen üresek voltak. Ebből arra következtettek, hogy a kommunisták nem engedelmessékedtek a pártvezetőség parancsának és szintén tartózkodtak — legalább is legnagyobb részben — a népszavazásban való részvételtől.

A császári családnak Potsdamban lakó tagjai valamennyien leszavaztak. Elsőnek a volt trónörökös ment az urnák elé már reggel 8 órakor. A trónörökös már szombaton szavazólapot kért a maga részére. Eitel Frigyes és Oszkár hercegek a déli órákban mentek el szavazni.

A szükségrendeletek alapján minden propagandafölvonulás tilos volt,

a szavazásoknál oly nagy szerepet játszó hangszórok sem működtek, a házakat ezuttal nem lobogózták föl, a transzparenszek sem hirdették a részleges eredményeket Vasárnap kora dél-

után csupán egyetlen botrány fordult elő, amelynek áldozatai külföldi újságírók. Delmer és Nicholsel angol újságírók, a londoni „Daily Express” berlini tudósítói a Köslingasseban levő szavazóhelyiség előtt fényképfelvételeket akartak készíteni.

Kommunisták rájuk támadtak és a földre tiporták az újságírókat, úgy, hogy mind a ketten megsebesültek.

Este 8 órakor ennél még sokkal súlyosabb események zavarták meg az utca rendjét. A kommunisták fellegvárában, a Bülowstrassen este 8 óra után

valóságos csata kezdődött a kommunisták és a rendőrcsapatok között, amelynek számos halottja van.

Schelde,
az acélsikamosok vezére Hitler, a „náci”-k vezére

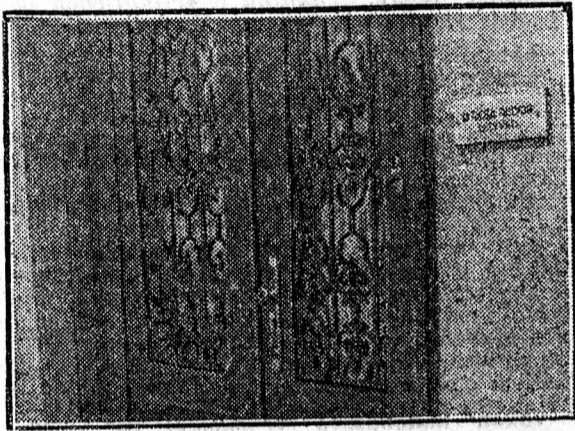
A kommunisták, a tilalom ellenére, nagyobb csoportokban gyülekeztek a „Rote Fahne” szerkesztőségi épülete előtt, hogy a részleges eredményeket megtudakolják. Ezeknek a részleges eredményeknek a közlését már szombaton előzetesen betiltották, éppen azért, mert sejtették, hogy ez alkalmat adhat összetűzésekre. A szerkesztőségi épület előtt összegyűlt kommunisták a rendőri fölvezetésnek nem

Roth ügyvédet szerelmével üldözte feleségének nagynénje, aki hetek óta készült a borzalmas gyilkosságra

Nem tudok szabadulni ettől az érzelemtől — vallotta be a nővérének. — „Ha meghalok, valakit magammal viszek”

Vasárnap hajnalban Budapestre érkezett és majdnem önkivületi állapotban zokogta el A Reggel-nek a tragédia történetét Roth ügyvéd özvegye

(A Reggel tudósítójától.) Vasárnap hajnalban ¼4 óraker türelmetlenül megszólalt a Szabadság-tér 15. számú bérpalota csengője: hatalmas poros turautón, félszakai utca

How ügyvéd lakásának bejárata a Szabadság-téri bérházban

után, édesapja és kislánya társaságában megérkezett a meggyilkolt Roth Andor dr. ügyvéd felesége.

A portás megdöbben hőkölt hátra, amikor Roth Andorné a kapuban sirásba fulladó, szakgatott mondatokban hozzáfordult:

— **Miért hívtak haza? Mi történt az urammal? Baleset érte? Vagy igazán megoperálták?** Neumann Manó fővárosi háztulajdonos, az ügyvéd apósa, az asszony háta mögül integette a portásnak, hogy ne beszéljen. Roth Andorné fölsikoltott:

— **Az Istenért, talán nem is él már? Meggyilkolták!**

A portás előbb az öreg Neumann Manóval vonult félre, aki telefonon már értesült a tragédiáról és részletesen elmondta neki az elsőemeleti lakás borzalmas szenzációját. Roth Andorné izgatottan figyelte egy darabig a két férfi suttogó beszélgetését, követte tekintetüket, majd

élesen fölsikoltott: „Apám, nem élem tul!” és ájultan esett össze.

Apja néhány perc alatt magához térítette az uriaszonyt, akinek azt mondták, hogy férje szanatóriumban fekszik és lakásának kulcsait helyettese és barátja, Bodori Gyula dr. ügyvéd vette magához. Visszaültek az autóra, a szenderegő, mit sem sejtő tízéves leányka mellé és egy közeli szállóba hajtottak, ahol szobát béreltek. Hajnali 5 óraker Neumann Manó leányával és unokájával már Bodori ügyvéd Eötvös-utcai ajtaján csöngetett be. Az ügyvéd, aki az előző este megrendítő eseményeinek hatása alatt maga is ébren töltötte az éjszakát, halott-sápadtan fogadta barátjának családját. Néhány szóval elmondta nekik a tragédiát.

A kis Roth Ági nyugodtan hallgatta végig az elbeszélést, láthatólag nem értette egészen, miről van szó.

Anyja azonban már az első szavak után kétségbeesetten jajveszékélni kezdett és újra elvesztette az eszméletét. Másfél órát töltött a család Bodori lakásán, azután hazamentek a szállóba. Roth Andorné itt sem nyugodott meg, percről percre hangosan fölsírt:

— **Orvul támadtak meg az uramat! Hisztérikus rohamában ölte meg Elza.**

Az éjszakai órákban tovább folytatta a nyomozást a rendőrség is. Moskovits Emil, a gyilkos asszony második férjét, akitől az asszony válófélben volt, még az éjszaka folyamán beidézték a főkapitányságra, majd rövid kihallgatás után azzal bocsátották haza, hogy reggel részletes kihallgatása céljából ismét jelenjen meg Zimmermann kapitány-nál. A rendőrség ekkor még nem ismerte Moskovitsné Fleischner Elza utolsó lakáscímét és ezért a gyilkosságot megelőző napok történetéről semmi adat sem volt birtokában.

A reggeli órákban telefonon jelentkezett a főkapitányságon Rónai Sándor kereskedő, aki elmondotta, hogy a vasárnapi lapokból értesült a szerencsétlenségről és kötelességszerűen bejelenti, hogy Fleischner Elza, aki még mindig első férjének, Braun Dezsőnek nevét viselte,

egy hét óta az 5 Lipót-körut 1. szám alatti lakásában bérelt szobát.

Kévéssel utóbb megjelent a nyomozást vezető rendőrkapitánynál Moskovitsné fivére, Fleischner Nándor marhakereskedő és Deutsch Miksa nevé sógora, hogy fölvilágosításaiikkal a rendőrség rendelkezésére állhassanak. A két férfivel nyomban detektív szállt ki a Lipót-körut 1. szám alá, hogy a gyilkos asszony utolsó lakóhelyén állapítsa meg a gyilkossá-

Roth Andor dr.

got megelőző órák eseményeit. Rónai Sándor, Moskovitsné szállásadója, elmondotta, hogy Moskovitsné augusztus elsején vette ki a lakást és kikötötte, hogy

hetenként egyszer egy ur délelőttünként meglátogathassa.

„Régi jó pajtásomról van szó — tette hozzá —, csak diskurálunk, nyugodtan beleegyezhetnek...”

A „jó pajtás” egyszer sem jelent meg a Lipót-köruti lakásban, Elza azonban pénteken keserűen megemlítette, hogy az az ur, akiről beszélt, csak másnap fog megérkezni. Szombatán Elza szokatlanul korán, már reggel ¼8 óraker eltávozott hazulról. „Valami dolgom van” — mondotta és a reggelijét is az asztalon hagyta. Délben hiába várták ebédre és minthogy az asszony még sohasem késett, hosszas tanakodás után azzal nyugtatták meg magukat, hogy

lakójuk valószínűen Roth Andornál maradt, hogy befőtét készítsen a távollevő háziasszony helyett.

Rónai lakásában hallgatta ki a detektív Deutsch Miksát, Fleischner Elza elhunyt nővérének férjét is. Sógorának családjánál töltötte az asszony az utóbbi időben minden szombat idejét. Elza bálványozásig szerette halott nővérének két fiát és amikor az egyik röviddel ezelőtt súlyosan megbetegedett, félig

évvöde fordult hozzá:

— **Gyere, vegyünk revolvert és haljunk meg mind a ketten.**

Megjegyzését a család nem vette tulságosan komolyan. Tudták, hogy az asszony fiatal-kora óta tulzott izgalommal reagál életének minden legkisebb kellemetlenségére és nem egyszer előfordult, hogy

ha családi kártyapartikban vesztes maradt, izgatottan fölpattant, ütlegetni kezdte a nyertest.

majd eltávozott és hetekig nem állt szóba vele. Mióta első férje meghalt, Elza asszony gyakran fenyegetőzött öngyilkossággal.

— **Meglátjátok, agyonlövöm magam, vagy a Dunába ugrom, nem bírom tovább ezt a szörnyű, kietlen magányt, nem bírom ki, hogy ne tartozzam senkihez!**

Ezért nem fogadta el egyik Amerikában lakó jómódu nővérének a meghívását sem, aki évek óta sürgette, hogy költözzön ki hozzá.

— **Nem megyek el, hátha sikerül itthon boldogam férjhezmennem... —** mondotta testvéreinek.

Néhány héttel ezelőtt férjhez is ment Moskovits Emil Rákóczi-uti böröndgyároshoz. A rokonok —

a Neumann-család, ahonnan eddig is havi apanaszt kapott

és első férjének családja — összeadták a hozományt, a pénz azonban elfogyott, úgy, hogy elsején már nem volt miből kifizetni a házbért. Elza ekkor elköltözött férjétől és Roth Andort bízta meg, hogy rendezze Moskovits-szal szemben fölmerült anyagi differenciáit. A második házasságában átért családások újból elkeserítették az asszonyt. Hetek óta beszélt arról, hogy revolvert vásárol és azzal végez magával és egyszer izgatottan hozzátette:

— **Nem akarok egyedül meghalni, valakit magammal viszek a halálba.**

A rokonok a revolvervásárlás tervét sem vették komolyan. Vasárnap délelőtt Zimmermann Endre rendőrkapitány egymásután hallgatta ki Moskovitsné és Roth Andor hozzátartozóit. Neumann Manó, Roth Andor apósa zokogva jött ki a kapitány szobájából.

A hetvenhároméves öreg ur teljesen megtört, mély barázdákat szántott arcán a sírás,

szakgatott szavakban tud csak beszélni, a kezét minduntalan összekulcsolja és csak azt suttogja elcsukló hangon:

— **Jaj Istenem... Jaj Istenem... Mi lesz az én unokámmal? Jaj, szegény lányom... Egy ilyen embert elpusztítani, ilyen vadsággal. Egy ilyen embert!**

A meggyilkolt ügyvéd öccse, Rácz Sándor, a fölismerhetlenségig megviselt arccal jön ki a rendőrkapitány szobájából. Szintelen, tompa hangon mondja:

— **Le akarta rázni a bátyám... Tolakodó volt.**

Imádta a feleségét és a családját, csak nekik élt.

Azután valami még eszébe jut, visszafordul és így szól:

— **Nemrégén nevetve mondta a bátyám: „Nekem ugyan nagy szerencsém van.”**

Mindig öregebb-nők szaladnak utánam!”

Megérkezik Deutsch Miksa, az asszony rokona, akinek a Visesgrádi-utca 53. szám alatt levő lakásán lakott Moskovitsné még ezelőtt tíz nappal is.

— **Hetekkel ezelőtt — mondja Deutsch — revolvert vásárolt**

Elza és amikor megkérdeztem tőle, hogy mit akar ezzel a fegyverrel, durván, hangosan ráripakodott: „Semmi közöd hozzá!” Nagyon furcsa asszony volt. Ilyet tenni...

Egy ilyen szolid családból, mint a mienk... Megölni egy ilyen derék családapát...

Azután még hozzátesszi: — **Azért ezt nem hittük volna! Rajongásig szerette a vömnök, Braun Gyulának két kis gyermekét. A vöm, aki neki unokaöccse, nálunk lakik. A gyermekekért rajongott. Azt nem vettük komolyan, amikor két héttel ez-**

Fleischner Elza a gyilkos

Löbl János, a Magyar Színház társvállalkozója váltóhamisításért följelentette a színház ruhatári bérlőjét, akitől 25.000 pengőt kapott előre a jövő évi bérlőért

(A Reggel tudósítójától.) Vasárnap olyan ügyben folytattak kihallgatásokat a főkapitányságon, amelyről napok óta suttognak Budapest színházi köreiben.

A Magyar Színház volt társbérlője, Löbl János magánzó váltóhamisításért följelentette Hartmann Róbertet, a színház ruhatárának bérlőjét.

Hartmann 25.000 pengőt adott át készpénzben Löblnek a Magyar Színház ruhatárának jövő évi bérlője fejében. Biztosítékot kért azonban és Löbl meg is adta ezt a garanciát egy 25.000 pengőről kiállított váltó alakjában, amelyen azonban a lejárat napja nem volt kitöltve. Közben a Magyar Színház bérlői szerződését a színház tulajdonosai Löbl Jánossal és társával, Juhl Marcellel fölbontották és a színház

bérlőjét másokra ruházták át. Hartmann a legnagyobb megdöbbenéssel értesült erről. Veszélyeztetve látta a 25.000 pengőnek a sorsát, amelyet Löbl kezeihez kifizetett.

Kitöltötte hát a váltót a lejáratot jelző rovatot

és biztosítéki jelzálogjogot jegyeztetett elő Löbl budapesti bérházára. Löbl ezért jelentette föl Hartmann. Szerinte nem volt joga a kezét köztől lévő váltóra semmiféle lejáratot napot ráírni. Hartmann vasárnapi kihallgatása alkalmával bevallotta, hogy a váltóra ő írta rá a lejáratot, de azzal védekezett, hogy ő a váltót készpénzben kifizetett 25.000 pengő ellenében kapta biztosítékul és ennek a 25.000 pengőnek a sorsát a beállott változás miatt a legnagyobb mértékben veszélyeztetve látta.

fi tündérszép olasz trónörökösne,

a fontmilliomos kapurialai maharadzsa, a dán királyfi takarékos hitvese, a gulyásért rajongó montenegrói princ, az ideges mecklenburgi nagyhercegnő Salzburgban elég kellemesen élik át a világrengető gazdasági válságot

Salzburg, augusztus 8.

(A Reggel tudósítójától.) Sohasem volt még annyi igazi herceg, hercegnő, exotikus fejedelmek Salzburgban, mint most, a világválság tragikus napjaiban.

Maria José, Albertnak, a belgák királyának leánya, Umberto olasz trónörökös hitvese, Piemont hercegnője, a napokban érkezett meg autóval és ma utazott haza Itáliába. A Gardató partján, Villa d'Esteben találkozik az úrával. Két napra tervezte salzburgi tartózkodá-

nap minden óráját. Gyönyörű teremtés, még akkor is azt kellene írni róla, hogy tündérszép, ha nem volna történetesen az olasz trónörökös hitvese. Nádszálcarsu alakja van, szőke haja lokniban omlik a vállára, kicsinyke kis fekete sapkát visel, hogy mentül több fiú törjön elő a csipke vagy fátyol mögül. Korunk igazi gyermeke;

briliánsokkal kirakott tokban hordja a ruzsát és arany öngyújtóval gyújt a cigarettájára.

Mindennapi kirándulásairól csak este érkezett haza; gyorsan átöltözködött és sietett a színházba. Kivételesen mindig sötét ruhában jelent meg. Valamennyi ruhája földig ér és egy toilett se volt rajta kétszer. Már az első este bemutatatta magának Reinhardt, akihez annyira szívélyes volt, hogy az „Il matrimonio” előadása után meghívta dínere a hoteljébe. A professzor persze másnap visszhozta a meghívást és a principessa kíséretével együtt kiment Leopoldskronba.

Kis meghitt társaság volt itt együtt. Gróf Prittwitz, washingtoni német nagykövet, Molnár Ferenc, Marton Miska, báró Putton, a salzburgi játékok elnöke és néhány színész.

Három óra felé jött haza Reinhardtól az olasz trónörökösne, aki Molnár Ferencel másfélórás irodalmi és művészeti beszélgetésbe mélyedt.

A Reinhardt nál rendezett vacsorát kivéve, a szőke principessa minden estét valamilyen bárban töltötte.

Hol az Európában, hol pedig a pesti Kasznár Mirabell bárjában szórakozott hajnalig. Rengeteget táncolt: tangót, fox-trotot, fox-bluest, de legszívesebben mégis valcert. Eleinte, amíg nem igen volt társasága, Auriti bécsi követ kérte föl táncra, de az is előfordult, hogy

a fenség az Európa „eintänzerével” ropta a valcert.

Ellentétje az olasz principessának

a dán trónörökös hitvese.

Ő királyi fensége, Viggo hercegnő nem érkezett inkognitóban, teljes nevét írta a bejelentőlapra, ellenben szerényen él, akár egy polgár-

asszony. Salzburgi tartózkodása alatt állandóan egy ruhában járt, shottis-selyem toilettjét sárga köpeny földte, a kalapján elől kacskias zöldes-kék toll díszlett, sárgabetétes fehér cipőt viselt

a fenség, aki egyetlen kísérő nélkül, két kofferrel és egy kalapskatulyával érkezett meg

Münchenből. Mindössze egy szobát nyitított magának, gyalog megy sétálni a városban, ha elfárad, beül a kávéháza limonádét inni, délutánként a hotel halljában olvasta a „New-york Herald”-ot. Okulárét visel. Az étteremben

Viggo hercegnő a pincéernél menüt rendelt,

hideg fölvágottat és diós tortát, maga kérte a számláját és fenséges kezeivel egy husz-

A szelid maharadzsa

lándó társaságát. A miniszter és az udvarmester esténként díszkréten eltűnnek és ilyenkor a maharadzsa karonfogva megy sétálni a parissal. Figyelmes gavallér. Megfigyelt-

ha Madame cigarettát akar, ezt a cigarettát a maharadzsa először a maga felséges szájában gyújtja meg és csak aztán adja át öngyűsége.

Az elragadó párisi hölgy választékosan, de igen finoman öltözködik, minden este egy zöldszínű, arany himzéssel díszített trikóruhában látam eddig, vacsora után nem mennek sehova. A hotelhalban üldögélnek, egymás kezét szorongatva. A maharadzsa megérkezése után nyomban érdeklődött, mikor lehet Reinhardt tal beszélni. Telefonáltak is Reinhardt nak, aki azonban közölte, hogy sajnálatára ez a napja már foglalt, ellenben szívesen látja a felséget, ha ki akar jönni hozzá Leopoldskronba. Ő nem jöhet be.

A maharadzsa másnap beült az autójába és kiment Leopoldskronba...

Hetek óta itt él Salzburgban Danillo, montenegrói herceg a feleségével, Yutta mecklenburgi nagyhercegnővel. A hercegnő udvarmestere, egy szolgálója, egy sofförje és a fenséges asszonynak egy komornája van. Az udvarmesternek alig akad dolga, egésznap elfoglaltsága abból áll, hogy sétálni viszi a princ két kutyáját, a Jekkit és a Bennit. Hosszu pórázon vezeti őket és ha megjelenik a hotel vestijében, akkor tudjuk, hogy mindjárt jön a fenség.

Ez a Danillo nem operettfigura, igen komoly ur, nem hasonlít az apjára.

Azért mégis megsajnálom a derék montenegrói princet akkor, amikor az olasz trónörökösne ittjárt. Mária José voltaképpen a cousinja Danillónak, mert hiszen az olasz királyné, a szép principessa anyósa a hercegnő néje. Mária José és Danillo egy emeleten is laktak az Európában, a principessának a 115-ös, a hercegnőnek a 126-os apartamentje volt. Gyakran tartózkodtak egyidőben a hotel halljában, azonban

a montenegrói herceg hiába várta, hogy összekerüljön valahogyan a hugával, erre nem került sor.

Egyizben megfigyeltem: Auriti és commentadora Nardi szmokingban álltak a hallban, várták Mária José, program szerint a operába mentek a „Szevillai borbély”-hoz, ott állt Danillo is, aki az urakhoz lépett, elbeszélgetett velük. Ideges volt, egyik cigarettát a másik után szívta, aztán jött a felesége, aki viszont azért volt ideges, mert félt, hogy lekéss az előadást. A mecklenburgi nagyhercegnő különben is nagyon nervózus dáma, az életbeosztás pontosságának valóságos fanatikusa. A principessa csak nem jött. Amikor aztán Danilloék megunták a várást, az egyik olasz detektív eltűnt egy pillanatra a telefonfülkében és egy perc múlva megjelent az olasz hercegnő karsu alakja a hallban... Danillónak egyetlen passziója van. Minden délelőtt elsétál a vasúti restibe, ott zónagulyást eszik és megiszik hozzá egy kriegl sört...

(p. j.)

Molnár Ferenc a Jedermann-előadások próbáit figyeli Salzburgban

sát, de a két nappól majdnem egy hét lett. A szőke principessa autóval jött Innsbruck felől, tizen voltak a kíséretében. Auriti bécsi olasz követ, az udvarmestere, bizonyos Commendatore Nardi, két sofför, két detektív, két komorna és két szolgáló. A Grand Hotel de l'Europe első emeletén az ugynevezett fejedelmi appartement bérelték ki a számára, de a fenség vajmi keveset tartózkodott a lakosztály nyolc szobájában. Maria José, aki marchesa di san Maurizio néven élte világát a Festsptelek városában, alaposan kihasználta a

LUGANO-CASTAGNOLA ★ VILLA MONTEBELLO

Dél-Svájc, ideális, napos klíma.

Francia leánynevelőintézet, Castello Blanco. Modern, gyönyörű villa, minden szobában folyóvízzel. Társalgási nyelv: francia. Alapítva: 1907. Államilag engedélyezve. Tökéletes kiképzés: francia, angol és olasz nyelven és irodalomban, kereskedelmi szakokban, művészetekben. Háztartási iskola. Testkultúra. Sport. Tavi, lég- és napfürdők. Lido. Strandfürdő. Nyáron a magas Alpokban. Tanulmányut Olaszországban. Kiváló tanerők. Kivánatra oklevél. Érettségi-előkészítő. Számos elismerés. Méltányos árak. Belépés minden időben.

VÁCI-UTCA

elején, legforgalmasabb részén, exponált fekvésű sarokházban

1. háromnyílásos földszinti üzlet-helyiség.
2. I. emeleti iroda- (fogorvosi rendelő) helyiség,
3. II. emeleti (kettéosztható, irodának, szalonnak, stb. is használható) lakás

KIADÓ

Érdeklődni lehet

DR. LAJOS FERENC ügyvédnél
(IV, Veres Pálné-utca 8). Tel.: 89-5-95

Hitler utolsó riadója a népszavazás előtt: „Schlagt den Feind!”

Röpcédulák és plakátok milliói helyett az elkeseredés és a nyomor csináltak propagandát a porosz népszavazásnak

Berlin, augusztus 8.

(A Reggel berlini szerkesztőségétől.) Egy nappal a porosz népszavazás előtt. A város külső képén egyáltalán nem látszik az az izgalmom, amely pedig kétségtelenül betölti most a lelkeket. Mindenki tudja, hogy az egész világ kíváncsi érdeklődéssel figyeli vasárnap a német helyzet kialakulását, mégis sokan le fognak szavazni, hogy a mai nyomorult élet miatti undornak, elkeseredésnek és forradalmi hangulatának kifejezést adjanak, fűtyülve arra, hogy mi lesz holnapután, nem törődve a külföldi tőke esetleges újabb visszavonulásával, krízissel vagy fölfordulással, mert nekik már

minden mindegy. Hitler erre a tömegpszichózisra építi a küzdelem sorsát.

Neki a nyomor, a szükségrendeletek, a fizetés-csökkenések, a leépítések, a baklövésnek mind komoly segítőtársai és a mai pénzügyi világhoz sokkal többet jelentő propagandaszervezők, mint tízezernyi plakát, amire már, sajnos, a Danat-bank elbukott vezérétől, Jakob Goldschmidtől egy fillért nem tudott kapni. Az elmult választás alkalmával, múlt év szeptember 14-én, amikor a német nép 107 nemzeti szocialista képviselővel lepte meg a világot, száz-ezernyi röpcédula, plakát és rengeteg teherautó dolgozott a hangulat megjavításáért, most mindebből alig látni valamit. Néhány szenvedélyes plakátot a szociáldemokraták, az állampárt arra hívja föl a közönséget, hogy a kommunista - náci - Hugenberg - népszavazástól tartsa távol magát és terror esetén szavazzon nemmel, másutt olyan plakát virít, amely Hitler és Severing együttes arcképét hozza azzal a szöveggel, hogy „Elvtárs, ezek közül aztán egyikre se, hanem a vörös parlamentért, Szovjetporoszországgért szavazz igennel!” Végeredményben mégis csak találkoztak a náciak a kommunistákkal és nem lehet tudni, hogy a hatalom megszerzése melyik pillanatban hozza őket össze végérvényesen. Egész Németország hangosan kacagott a Braun-kormány sajtóakcióján a népszavazás ellen.

2500 német lap első oldalán jött pénteken a porosz államkormány fölhívása és le-sújtó kritikája a náciokról és kommunis-tákról

és Hitler lapjainak épp úgy le kellett vastag betűkkel közölniök a „Sajtónotverordnungot”, mint Hugenberg Scherl lapjainak, amelyek dultak-fultak mérgükben, vagy a „Rote Fahne”-nek, amely épp úgy reszket a betil-

tástól, mint Göbbels „Angriff”-je. Hindenburgnak százával küldték a tiltakozó táviratokat és annyit sikerült is elérniök, hogy az elnök maga is mérges lett Braun miniszterelnök eljárása miatt és ennek a párt-célokra fölhasznált szükségrendeletnek a sürgős megváltoztatását kívánja. Hindenburg állásfoglalását persze erősen kihasználja az egész jobboldali sajtó, ugyanugy, mint ahogy a baloldaliak azt írják ökölnyi betűkkel, hogy

Hindenburg nem megy a népszavazásra, tehát illő mindenkinek otthon maradni.

Egyébként a kormány megjelent sajtórendelete gyöngé munka. Ahelyett, hogy azt írták volna benne, hogy egy sikerült vagy még egy félig-meddig sikerült népszavazás esetén még nagyobb lesz a nyomor, még kevesebb lesz a pénz, a munka, az életlehetőség: demokráciáról és a köztársaságról érzeleg a publikumnak. Ezek az érvek pedig ma már egyáltalán nem hatnak itt.

vérre megy a dolog!

A porosz kormány nem tudott nagyobb demagóg lenni a harc előkészületei során, mint Hitler, Hugenberg és Tilmann, a kommunistavezér. Brüning rádiószózata után, amely ugyancsak meglehetősen vegyes érzelmeket váltott ki a berliniekben erőtlensége miatt, tegnap Hitler intézett egy utolsó fölhívást a porosz néphez. Ez a beszéd a fiatal-ságot és az öregeket egyformán izgatta, a szenvedélyeket erőteljesen fölkaavarta és azzal végződött:

Schlagt den Feind!

A kis Göbbels pedig táblás ház előtt beszélt a Sportpalastban ismert szelid modorában, úgy, hogy egy egész rendőrezrednek kellett utána éjjeltájban vigyázni a Potsdamerstrassei üzletekre.

1932-ben ugyanis lejár a porosz Landtag mandátuma és így a legnagyobb botorság ma, amikor a külföld bizalma és pénze nélkül itt föl kell fordulni minden életnek, ilyen demonstrációkkal lehetetlené tenni Brüning rettenetes erőfeszítéseit. A német nép jelentős része — sajnos — már ezzel sem törődik.

13,5 millió szavazat szükséges a népszavazás győzelméhez. De 10 millió ugyanennyit árt.

Kinek tesz kedve aknákra építeni? Németországra még rosszabb napok következhetnek. Vásárhelyi Gyula

Nyilvánosságot a 33-as bizottságnak!

(A Reggel tudósítójától.) A 33-as bizottság első ülésén a kormánypárti többség elhatározta, hogy a bizottság ülései éppen olyanok, mint a képviselőház külügyi bizottságai: zártak és titkosok. Az első ülésről szükségvagy kommuniké jelent meg és a bizottság tagjai ezenkívül semmiféle közlést nem tehettek a nyilvánosság részére. Ellenzéki körökben kifogásolják a fölhatalmazási törvény rendelkezéseinek ilyen értelmezését. A törvény ugyanis megállapítja, hogy a 33-as bizottság országos bizottság, amelynek tanácskozási a képviselőház házszabályai irányadók. A házszabályok természetesen semmi olyan intézkedést nem tartalmaznak, amelynek alapján ilyen országos bizottság összes ülései zártak volna. Ellenkezően, a házszabályok 59. §-a úgy szól, hogy a bizottságok ülései — a mentelmi és a külügyi bizottság, valamint bármely albizottság üléseinek kivételével — a Ház tagjaira nézve nyilvánosak.

Az elnök vagy valamelyik miniszter kívánságára a bizottság zárt üléssé alakul át.

Zárt ülés elrendelését kérheti — ugyancsak az 59. § alapján — az elnökhöz írásban beadott indítvánnyal annyi jelen levő képviselő is, amennyinek jelenléte az illető bizottság határozatképességéhez szükséges. A házszabályok védik a képviselőkkel szemben is a zárt ülésre vonatkozó titoktartási kötelezettséget, amennyiben az ellene vétó képviselőt a mentelmi bizottság elé utasíthatják és a mentelmi bizottság javaslatot tehet az illető képviselő megbüntetésére. Az ellenzék utal arra, hogy a házszabályok tökéletes garanciát nyújtanak a titkosságra.

teljesen szükségtelen tehát az a rendelkezés, hogy a 33-as bizottság ülései állandóan titkosak legyenek.

De utalnak ellenzéki körökben arra is, hogy a magyar parlamentarizmus multja az

országos bizottságokra vonatkozólag klasz-szikus precedenssel szolgálhat.

Több mint félszáz éven át működtek az úgynevezett delegációk, amelyek voltaképpen országos bizottságok voltak és összetételüket is átvette a mai országgyűlés, amidőn a 33-as bizottságot úgy alakította meg, hogy kétharmadrészen a képviselőház, egüharadrészen pedig a felsőház tagjai sorából választották tagjait, amint ez a delegációk részére történt.

A delegációk ülései nyilvánosak voltak, a sajtó képviselői és a nagyközönség is jelen lehetett tanácskozásain.

A nagy nyilvánosság előtt nem tárgyalható bizalmas jellegű ügyeket a delegációk albizottságai zárt üléseken vitatták meg. Ugyanígy kellene a 33-as bizottságnak, mint országos bizottságnak föladatát értelmezni és a tárgyuknál fogva bizalmas kérdéseket zárt albizottsági üléseken lehetne megvitatni. A 33-as bizottság ilyenformán az alkotmányosság értelmezésével végezhetné föladatát és a közvélemény is megnyugvással fogadná, ha a 33-as bizottság működése a nagy

nyilvánosság ellenőrzése mellett folyna. Az ellenzék részéről a 33-as bizottság legközelebbi ülésén ilyen értelemben várható indítvány. Egyébként utalnak arra is, hogy a 33-as bizottság egyik jogelődje, a 33-as szand-lási bizottság, amelyet a második nemzetgyűlés választott, nem minősítette üléseit zártnak és a sajtó részére csak a bizalmasnak nyilvánított információkat nem adták ki.

Berez Sándor

Dr. Friedmann Ignác ügyvéd, aki a nemzeti valutaletét eszméjét fölvetette

Németország pénzügyi helyzetéről tanácskoztak vasárnap Baselen és Párisban

Basel, augusztus 9.

(A Reggel tudósítójának telefonjelentése.) A németországi hitelek fölülvizsgálására kiküldött tiztagu bankárbizottság, amely a Nemzetközi Fizetések Bankja kebelén belül működik, vasárnap 2 óráig ülést tartott. Az ülésen Melchior német előadó ismertette Németország pénzügyi helyzetét és vázolta azokat az indítókat, amelyek szükségessé teszik, hogy

a rövidlejáratu hiteleket hosszulejratu hitelekke konvertálják.

Melchior háromnyelvű jelentését a bizottság tagjai között hétfőn délelőtt szétosztják. Ez a jelentés képezi az alapját annak a vitának, amely a holnap délelőtt 11 órakor összeülő bankárbizottsági értekezlet napirendjén szerepel.

Páris, augusztus 9.

A francia nagybankok megbízottai ülést tartottak, amelyen vizsgálat tárgyává tették a német bankok Párisba küldött megbízottjának javaslatait. E javaslatok

a francia bankok által Németországnak adott rövidlejáratu kölcsönök meghosszabbítására vonatkoznak.

Mivel e kölcsönök különböző természetűek, a francia bankok megbízottai albizottságot küldtek ki, amely minden egyes kölcsön esetében külön javaslatot terjeszt elő.

Műjég-Mozgó

Márkus Park-Mozgó

Lil Dagover

Az asszony és a végzet

Márkus Park-Mozgó

Műjég-Mozgó

SZÍNHÁZ

Reggeli levél

Mondja, kedves A Reggel,

mit sir nekünk ma reggel?

— Valóban inkább sirunk, mint irunk. A mosoly lassan megfagy a szájunk szögletén...

Milyen idők! Alig van ember, aki ki tudná vonni magát az idők sulya alól s ezért tölem se vegye senki sem rossznéven, ha csöndesebben diskurálok, mint más alkalommal. Ez a csöndesség különben egy kicsit rajta ül az egész városban. Szombaton, amikor a Balaton mellől megérkeztem, az üres római gyorsvonaton, alig néhány-napi távollét után is föl-tűnt, hogy az utcák bizony nem oly népesek, mint máskor, a forgalom is kisebb s az azurkék ég is mintha a gondok sötét felhőitől volna homályosabb. Rothschild báróra sem ismerem reá a mellékelt képen, amint a Creditanstalt kapuján ki-lép, ha visszaemlékezem reá, amint Páris legelőke-lőbb kalaposánál, Gelo mesternél egy vidám, boldog és gazdag élet verő-fényes gondtalanságában kalapot méretett magának a királyian előkelő Place Vendome-i üzletben. De maradjunk csak idehaza. Megkérdeztem egy orvos-professzort, egy festő-művészt, egy író és szín-igazgatót, egy közgazda-sági szakférfit, egy szí-nésznőt, egy kereskedőt és egy társaságbeli hölgyet, hogy mit szólnak ehhez a fölfordult világhoz. Ol-vassák csak el a felelete-ket, el lehet merengni fö-löttük egy kicsit. Tehát, abban a sorrendben, ahogy a feleleteket jegyeztem:

Rothschild Lajos báró, Spitzmüllerrel, az új vezérigazgatóval, kilép a bécsi Creditanstalt kapuján...

Az író és színigazgató: Heltai Jenő

Egyelőre a legfontosabb a színházi szezon előkészítése és ha vannak is írói terveim, háttérbe vagyok kénytelen szorítani őket. Minden időmet a darabolvasásnak, a darabok között fölmerülő dramaturg-munkának vagyok kénytelen szentelni. Nyáron is sok darabot olvastam el. Mint színigazgató, jobbnak látom a helyzetet, mintha az író szemszögéből nézem. A magyar író számára a jelenlegi helyzet rettenetes, tragikus; eltekintve a bémító dolgoktól, amelyek az írók abban akadályozzák meg, hogy alkosson, itt van a másik baj is, hogy amit alkotott, nem tudja elhelyezni. Mint színigazgató, számolok azzal, hogy az emberek a legrosszabb időben is járnak színházba. A mi színházaink a külföldiekhez arányitva nevésegesen olcsó mulat-ságok, úgy, hogy kell, hogy mindig néző akadjon. A színháznak persze jóról kell gondoskodnia. Aki jól fog dolgozni, meg fog élni, persze szerencse is kell hozzá, akinek pedig pechje lesz, az — rövidebb ideig fog agoni-zálni.

A közgazdasági férfit: Madarassy Beck Gyula báró

Nem szabad hálátlanoknak lennünk. A gyűjtés most divatban van. Meg kellene indítani a gyűjtést egy kisebb aranyzoborra, amelyet a nemzet a kitűnő Charron ur részére emelne, aki hivatalosan beigérte a köl-

csönt és „tanácsolta” a bankmoratóriumot, aztán itthagyt bennünket a bankmoratóriummal és a kölcsön nélkül.

A társaságbeli hölgy: Odescalchi Kaja hercegné

nem akar nyilatkozni. Minden kapacitására egy szelid nimmal felelt. „Nem is vagyok már politikus és a lapok addig, amíg úgy volt, hogy az lesznek, annyit irtak rólam, hogy most már a világért sem akarok szerep-elní. S a kérdés is olyan súlyos, olyan komoly, hogy így, egy pár mondat keretében nem is tudnám mindazt elmondani, amit érzek és gondolok.”

A festő: Kernstok Károly

Inter arma silent musae. Ma olyan idöket élünk, amikor az emberek a mindennapi életért háboruskodnak. Az ember anyagi gondjai olyan súlyosak, hogy a metierből folyó ideális dolgok szemlézése, érzékelése az ember tudatából háttérbe szorul. A művészek meg fogják uszni ezeket az idöket is. Legföljebb a műkereskedők által kompromittált mindennapi fogyasztás helyett egy kicsit a saját ideáljaink kutatásához is hozzájutunk. Pénz nincs, a fogyasztásnak ez a buzdítása elmaradván, a festők majd festhetnek az érzéseik, álmaik, vágyaik szerint, szóval jó képeket fognak megint festeni.

Az orvosprofesszor: Hüttl Hümér

Nem értek hozzá, csak a sebészethez értek. Tehát nem is foglalkozom vele, nem is olvasom a dolgokat, nem izgatom magamat velük.

A színésznő: Tiikos Ilona

Még föl sem ocsudtam egészen, csak nézem a kavarodást. Szezon, szerep, pálya, színészet? Mintha elmerült volna minden ebben az örvényben, minden terv fölborult, az ember csak áll és vár és néz és holnapnál továbbra még csak gondolni sem mer. De félni azért nem félek. Mindig mindent előről lehet kezdeni. Csak szív kell hozzá, bátorság és, persze, bocsánat, tehetség. Egyelőre pedig szeretném átuszni a Balatont...

A kereskedő: Horváth Nándor

Nincsen a mai üzletviszonyokról semmi új mondanivaló, mindenki tudja, hogy azok milyenek. A mi szakmánkban eddig mindenki azon törte a fejét, hogyan lehetne a forgalmat fokozni, most már ez is meddő kérdés, mert nem tudjuk a legtöbb külföldi árut (kávé, tea, cacao stb.) pótolni, miután a külföldi cégek most csak valuta ellen akarnak árut adni. Az ember mentül többet gondolkodik, mentül jobban nyitja ki szemét, annál sürűbb a köd előtte... És mégis, az ember bizni akar a kibontakozásban, egy jobb jövőben.

— Tényleg nem érdektelenek a válaszok. Ámbár valahogy azt érezzük rajtuk, hogy az emberek még csak beszélni sem beszélnek öszintén a dolgokról.

— Ami teljesen érthető végeredményben. Vagy nem?

— Föltétlenül. Mondja, és a színházak föl nem hallani még semmit sem?

— De azért már igen. Jób és Roboz Balatonföldváron készítik elő a szezon, nagy megbeszélések folynak a gyönyörű sétányon és a „Majomsziget”-ről „Galambsziget”-re átkeresztelt pázsitos strandon. Tizenhetedikén kezdnek próbálni és elsején nyitnak, Valószínűen Bergnerrel. Ugyanakkor nyit a Király-Színház, a Belvárosi Színház és az Andrássy-uti Színház. A Király a „Hajrá, Hollywood”-dal, a Belvárosi a „Meddig fogsz még szeretni”-vel, míg az Andrássy-uti Színház rögtön új műsort mutat be. A Belvárosi Színházban fognak játszani minden valószínűség szerint Varsányi Irén és Hegedüs Gyula.

— És a Nemzeti Színház?

— Hevesi még nincs idehaza, a start részletes programját ő fogja megállapítani. Megérkezése után, sajnos, rögtön végre fogják hajtani azt a kultuszminisztérium által erendelt operációt, amely bizonyos percentuális aránnyal a tagoknak fizetését kivétel nélkül le fogja szállítani.

— Pedig hát a Nemzetinél eddig sem voltak ugy dotálva, mint a magán-színházaknál...

— Nade viszont nem is léphetnek föl folyton annyira súlyos természetű akut zavarok, mint teszem azt, a Magyar Színháznál, amelynek új igazgatóját (megjegyzem, nem is tudom, hogy

ujnak számít-e, mert hiszen már a múlt szezonban is beleszólt a dolgokba), Löbl János urat éppen szombaton hallgatták ki a rendőrségen a színház hásonötezer-pengős ruhatári előlege ügyében. Löbl urral beszéltem szombaton, vidám, mosolyog és optimista.

— Ez már biztosan Farkas Mókuci hatása. — Valószínűleg. Ő ma különben is az egyetlen optimista az egész városban; ámbár azt az ismert grófi házaspárt sem lehet pesszimistának nevezni, amely a vasárnap esti velencei gyorson ugyszólván egymagában utazott le Velencébe. (Kinek van ma kedve és főleg pénze külföldre menni nyaralni?) Akkora kilencégy koronákat régen láttak bő-röndökön, mint a fiatal grófnéin. Na, ezt adom föl találós kérdésnek, hogy kik voltak ömeltóságdek? A helyes megfejtők között kisebb összegű valutát fogok kisorsolni, hogy valami tényleges ismeretségi kapcsolatot is teremtsék közöttük és a kérdés főszereplői között, akik hatheti tartózkodásukra kiérőlag valutát vittek magukkal egy krokodilbőr neceszserben. Tudtak szerezni...

• Endresz György és Magyar Sándor óceánröpítők arról értesítették a Bécsva Beketov Cirkusz Varieté igazgató-ságát, hogy kedden, e hó 11-én megtekintheti öhaltják az esti előadást. A cirkusz igazgatósága erre az innepélyes alkalomra a teljes augusztusi műsorral nagyszabású díszelőadást rendez a tiszteletükre.

Mit csinálunk este?

Teréz körúti Színpad!

9-től 12-ig nevelő orkán! Nyári helyarat!

KÖZGAZDASÁG

A gazdasági válságot az eddig követett gazdaságpolitika megváltoztatása nélkül nem lehet megoldani

Teleszky, Stein és Chorin minden problémát felölelő tervet dolgoztak ki a 33-as bizottság számára

(A Reggel tudósítójától.) A kormány a parlament felretolásával két dologra kért és kapott fölhatalmazást: a pengő valuta védelmére és a költségvetés egyensúlyának helyreállítására. Három hét óta, amióta a magyar nemzeti gazdálkodás válsága nyilvánvalóvá vált, az összes kormányintézkedések úgyszólván

kizáróan a pengő védelmére szorítkoznak.

Mindenki azt várta, hogy a 33-as bizottság összeülésekor első napján már a kormány mindenre kiterjedő részletes tájékoztatást fog adni a válság eredetéről, okairól és meg fogja jelölni azokat az elvi szempontokat, amelyeknek fonalán a válságból kivetető uton el akar indulni. Ehelyett a kormány olyan valutavédelmi rendeletet terjesztett a bizottság elé, amely messze túlhalad a kereskedelmi szempontjain és belefogódzik a kereskedelmi forgalom kerekébe. Senkinek sincs észrevétele az ellen, hogy csakugyan a valuta védelme az első feladat, de a pengőt nem lehet elzárni a gazdasági életből, nem lehet különválasztani a nemzeti gazdálkodás többi erőitől, nem lehet megvédeni úgy, hogy

légtüres burokba zárjuk, vagy a sztratoszférába emeljük.

Egy ország valutájának sorsa az ország nemzetgazdálkodásával függ össze. Nem csoda tehát, ha az eddigi intézkedések, amelyek a gazdasági szervezetenek csak egy-egy ágára vonatkoznak, vagy csak egy-egy betegség tünetét akarják orvosolni, a gazdasági körök vezető férfiainak máris kiérlelték azt a fölfogást, hogy

a válságból az egész magyar gazdasági politika irányának megváltoztatása nélkül kijutni nem lehet

és hogy az eddig követett tüneti gyógykezeléssel végeredményben csak elmélyíteni lehet a válságot, nem pedig megszüntetni. Ennek a fölfogásnak lesznek kifejezői azok a tervezetek, amelyeket gazdasági életünk vezető férfiai, Teleszky János, dr. Stein Emil és Chorin Ferenc juttattak a kormány elé s amelyek közül egyik-másiknak jelentősége abban van, hogy nemcsak a bankválság, nemcsak a valutaválság és nemcsak az államháztartás válságának megoldására terjeszkenek ki, hanem az eddig követett közgazdasági politikára is és

új gazdaságpolitikát sürgetnek.

A dolog természetében rejlik, hogy e tervezeteket a legnagyobb titokban tartják, hiszen a 33-as bizottság elé kerülnek, amely tudvalevőleg titoktartást fogadott. Mégis gazdasági életünk vezető férfiainal folytatott beszélgetésekből körülbelül meg lehet konstruálni azokat az eszméket, amelyek a jövőre nézve irányítónak fognak szolgálni.

— Mindenekelőtt — mondták informátoraink — tisztába kell jönnünk azzal, hogy sem valutánk konszolidációja, sem államháztartásunk egyensúlya a régi gazdaságpolitika folytatása mellett el nem érhető. Egyedül a devizafronton védekezni, vagy a különböző intézkedések folytán előállott tüneti zavarokat ki egyenlíteni nem vezethet végső megoldáshoz. Itt az ideje végre, hogy közgazdaságunk eddigi tévelygéseiből kijussunk, ami alatt

nemcsak azt kell értenünk, ami körül pedig a legutóbbi parlamenti viták forogtak, hogy tudniillik elhibázott volt-e eddigi investíciós politikánk, vagy sem.

A kérdések sokkal mélyebben fekszenek. A háború után a magyar közgazdasági politika az iparfejlesztésre vetette magát és

magáévá tette azt a vámvédelmi rendszert, amellyel egyfelől külpolitikailag elzárta a megértés útjait azok felé, akikre pedig gazdaságilag épp úgy rá van utalva, mint ahogy ezek mireánk,

másfelől azonban a magas vámvédelem és a túlzott iparfejlesztés egy olyan iparosodási folyamatot hozott létre, amely a fizetési mérlegünk és így közvetve valutánk szempontjából nehézföldatok elé állított bennünket. Részben ennek az iparosodásnak válságán keresztül jutottunk ahhoz a bankválsághoz is, amely a mostani nagy krízis kiinduló pontját képezte. Ilyen körülmények között ezzel a

tulfejlesztett iparral kell mindenekelőtt szembezállanunk. De hogyan? Ebben a válságos helyzetben, amelynek sulya egyelőre legnagyobb részben a középpolgárság vállaira nehezedik,

nem kereshetünk olyan megoldást, amely a munkások tömegeinek elbocsátását vonná maga után

és így a túltengő ipar fokozatos leépítésével arra kell minden erőnket koncentrálnunk, hogy kivitelünket fejlesszük és hogy minden olyan kereskedelmi politikai akadályt lehordjunk, amely eddig kivitelünk útjában áll. Ez az első feladat, amellyel karöltve minden igyekezetünket arra kell fordítanunk, hogy mezőgazdaságunkat a mai piaci igényeknek megfelelően átszervezzük.

Hiszen a legnagyobb hiba, amit a háború után elkövettünk, éppen abban van, hogy ezt ezideig elmulasztottuk s amit e téren tettünk, inkább csak kísérletezés — drága és javarészt dilettáns kísérletezés — volt. Magyarország nem lehet iparállam, hanem modern mezőgazdasági és kereskedőállammá kell lennie. Költségvetési politikánk is ehhez képest kell igazodnia. A közmunkáknak az a megítélése és elitélése, amely a fölhatalmazási vita folyamán még a kormánypartii vezérszónok részéről is elhangzott, nem állja meg a helyét, bármily tetszetős is.

A mezőgazdaság korszerű átalakításához szükséges beruházásokra a takarékoságról szóló jelszavak dacára is föltétlen szükségünk van és tekintetben nagyjában azok a munkálatok lesznek szükségesegek, amelyeket a parlament megnyitása alkalmával az ország kormányzója jelölt meg.

Ezek a közmunkák nem igényelnek külföldi nyersanyagokat és inkább a nemzeti munka kifejtésével, semmint nagy tökélet igénybevételével oldhatók meg. A mezőgazdasági termelés átalakításával kapcsolatban

A német gazdasági krízis lavinája a látszólagos megnyugvás dacára tovább gördül...

(A Reggel tudósítójától.) Az első izgalom lecsillapultával, a megkötött gazdasági rendszeres fölszabadításával megszólalt Németországban az eddig letompított kritika hangja is s máris aggódo és bátor szavak hangzanak el, hogy a német nagytőke bizonyos körei, amint ez a Ruhr-válság idejében történt, a mai súlyos helyzetet is arra használják föl, hogy

a birodalom szorultságát a saját féktelen kapzsiságuk kielégítésére használják föl.

A Danat-bank szanalása és továbbadásának részleteit a német sajtó ma kitergeti a közvélemény előtt. A nagybank legsúlyosabb kötelezettségeit, a betétek kifizetését, amint ismeretes, a kormány szavatosságával biztosította. A külföldi tartozások prolongációja a többi német rövidlejáratu kölcsön meghosszabbításával együtt fog történni s így az a csoport, amely a bank többségét megszerezte, tulajdonképpen jó üzletet csinált. Az óriási bankot a német nehézipar egy csoportja szerezte meg a kormánytól, mindössze 43 millió vételárért s ezt a vételarat is csak négy év múlva részletekben fogja törleszteni. Az érv, amellyel a birodalmi kormányt rábírták arra, hogy a Danat-banktól szabaduljon, az volt, hogy az állam ilyen nagyméretű bankintézmény vezetésére képtelen, de alig néhány nappal később a birodalmi kormány ugyancsak erős jobboldali nyomás alatt képtelen volt magára vállalni 300 milliómárkás impenzót a Drezdai Bankot. A Danat-banknál az a helyzet, hogy a csoport, amely ma ura a banknak, egyidőben nagy hitelekkel is tartozik a Danat-banknak s így egy csapással két legyet ütött agyon. Megszabadult terhes adósságaitól, mert hiszen a banknak ura lévén, a saját tartozásait, ameddig lehet, fölonagálni fogja, másrészt a konkurrenciát

új irányokat kell szabni a nemzeti kereskedelem számára is.

Ha a túlzott iparfejlesztés a háborúutáni gazdaságpolitikának egyik nagy hibája volt, a még ennél is nagyobb hiba volt a kereskedelem visszafejlesztése. Egyre világosabbá válik, hogy Magyarországnak nem lehet egyéb szerepe a közép- és kelet-európai népek gazdasági életében, mint az, hogy modern mezőgazdasági ország és a Kelet és Nyugat között közvetítő kereskedő ország legyen. Az eddigi politika abban is hibás, hogy ahelyett, hogy közeposztályunk gyermekeit a kereskedelmi tevékenységre nevelte volna és a megváltozott világ gazdasági helyzetünknek megfelelően a kereskedelemre szorította volna, állami hivatalokba préselte bele. Más magyarázatot nem lehet adni annak a politikának, amely nyakra-főre teremtett új állami és községi hivatalokat, új intézményeket és ezzel a bürokráciát szaporította, mint azt, hogy ilyen módon akarják ellátni a közeposztálynak azon tagjait, akik akár az elmúlt évtizedek gazdasági viszonyai, akár pedig a háború következtében gazdaságilag gyökértelenné váltak. Ezzel a rendszerrel, amely ma már odáig fajult, hogy a kapitalista alapokra fölépített országból egy államszocialista rendszeren nyugvó államot formált ki, haladéktalanul meg kell szüntetni. Ez az államszocializmus ugyanis nem egyéb, mint elméleti takarója annak a túltengő bürokráciának, amelyet közgazdaságunk nem bír el. A miniszterelnök a legutóbbi parlamenti fölszólalásában azt állította, hogy 1927 óta csökkent a tisztviselők száma több mint negyvenezerral.

Ez az állítás jóhiszemű tévedés, mert a létszámcsökkenés 1927 előtt történt. Azóta a tisztviselők száma évről évre emelkedett és ma ugyanolyan nagy a csomka országban, mint volt Nagymagyarországon. Gazdasági politikánk tehát ebben a tekintetben is nemcsak azért kell megváltoztatni, hogy költségvetésünket leépíthessük, hanem azért is, hogy közeposztályunk gyermekeit fokozottabb kereskedelmi és mondjuk meg magyarul, ügynöki tevékenységre szorítsuk. Nagy vonásokban ezek azok a szempontok, amelyek a gyakorlati közgazdasági élet vezető köreiben kialakultak. A válság egyéb frontjain szükségesnek tartják a bankzárlat lehető legsürgősebb leépítését, amire nézve szintén vannak gyakorlati proposíciók. Ami a valutavédelem kérdését illeti, az szorosan összefügg a kölcsön kérdésével.

amelynek sánszai határozottan javultak

és ha a német népszavazás megtörtént, alapos kilátásunk van arra, hogy a kölcsönt, ha restríngálva is, de meg fogjuk kapni.

tartozásainak szigorú behajtásával fogja megsemmisíteni.

A német válságnak másik megoldatlan része a birodalmi kincstárnak és a városok, valamint egyes államok kincstárának vizsgálatlan helyzete. A birodalom deficitje a költségvetési év első negyedében 180 millió márkával növekedett s ma kereken másfélmilliárd márkát tesz ki.

A birodalom függő adóssága ezzel párhuzamosan nőtt s ma százmillió híján kétmilliárdot tesz ki.

Ugyanilyen kétségbeesítő az egyes államok és városok pénzügyi helyzete is. Nincs az a város, község, községi jellegű testület, amely ne követelne a birodalmi kormánytól pénzügyi segítséget. A takarékpénztárakról szóló rendelet lehetetlenné tette, hogy a községi háztartások saját hatáskörükben vegyenek föl függő kölcsönöket s a kormány kénytelen lesz a községek háztartási autonómiáját tovább is megkurtítani s ezzel a pénzügyi ellenőrzést föltűnik megszorítani. A legközelebbi napokban 80 millió márka ideiglenes segítyt juttat az állam a városoknak, de nagy kérdés, hogy ez a segélyezési politika tovább folytatható-e.

A lavina tehát az ideiglenes és átmeneti megnyugvás mögött tovább növekszik

s ma már nem az a kérdés, mint menti meg Németország a márkát és a magángazdaság zavartalan rendjét, hanem az is, vajjon a Hoover-terv okozta megkönnyebbülés és a reparációs fizetések elmaradása elegendő lesz-e a birodalom pénzügyi egyensúlyának a föntartására.

× A Belvárosi Takarékpénztár Rt. zárlatellenes szelvényének beváltása. A Belvárosi Takarékpénztár Rt. közli, hogy a 7%-os dollár-zárlatellenes ez évi augusztus hó 15-én esedékes szelvényeit pénztáránál már a mai naptól kezdve dollárbankjelekben beváltja.

